

РЕШЕНИЕ

№ 3181

гр. София, 17.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2099** по описа за **2021** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Решение от 21.09.2020 г., постановено по НАХД № 12927 по описа на Софийски районен съд за 2019 г., НО, 114–ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-005925 от 22.07.2019 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лв. на основание чл. 416, ал. 5 вр. с чл. 414, ал.3 от Кодекса на труда (КТ) за нарушение по чл.1, ал.2 във вр. чл. 62, ал. 1 от КТ.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния и процесуалния закон. Сочи се, че СРС не е изпълнил задължението си да установи обективно фактите и обстоятелствата от значение за случая. Не било доказано, че лицето В. Б. В. на 03.05.2019г. е изпълнявал някакви трудови задължения свързани с длъжността „готвач“. Не било доказано извършването на вмененото нарушение по чл.62 ал.1 от КТ. Иска се отмяна на съдебното решение и отмененото с него наказателно постановление.

Ответната страна в касационното производство, се представлява от юрк. С., която оспорва касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение.

Прокурорът счита, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В атакуваното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че на 03.05.2019 г. в обект на контрол – ресторант „ К.“ , находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и на 10.05.2019 г., 16.05.2019г., 21.05.2019г. и 04.06.2019г. в сградата на Дирекция "Инспекция по труда" [населено място] по изискани и представени документи били извършени проверки по спазване на трудовото законодателство. Установено било, че към 03.05.2019 г. [фирма], в качеството си на работодател не е уредил като трудови правоотношения, отношенията по предоставяне на работна сила, като приел на работа в обекта на контрол В. Б. В., без да сключи трудов договор в писмена форма с него, преди постъпването му на работа. Лицето било заварено от контролните органи на 03.05.2019 г. да работи в проверявания обект като „готвач“. В собственоръчно попълнената на място писмена декларация, лицето посочило, че работи за проверяваното дружество без сключен трудов договор, с работно време от 11:00 часа до 22:00 часа.

В тази връзка контролните органи приели, че при преглед на изискани и представени документи, жалбоподателят, в качеството си на работодател не е уредил като трудово правоотношение отношенията при предоставянето на работна сила от В. Б. В. като не е сключил трудов договор в писмена форма с него преди постъпването му на работа на 03.05.2019 г. – нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от КТ. Тези констатации били отразени в издадения АУАН № 22-005925 за нарушения на чл.1, ал.2 от КТ във вр. с чл. 62, ал.1 от КТ, въз основа на който е издадено обжалваното НП.

Въз основа на тази фактическа обстановка въззивният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, като наложено наказание съответства на тежестта на извършеното нарушение.

Решението е правилно.

С разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ е вменено задължение на работодателя да сключи трудов договор в писмена форма с работника преди постъпването му на работа. За да е осъществен състава на нарушението, за което е ангажирана отговорността на дружеството, е необходимо наличие на трудово правоотношение, което се характеризира с определени особености: работно време, работно място, характер на извършваната работа (трудова функция), трудово възнаграждение, за което правоотношение няма сключен трудов договор в писмена форма. В производството пред районния съд са установени всички съществени елементи на правоотношението между дружеството и В. Б. В., от които може да бъде направен извод, че същото е трудово правоотношение. Възраженията на касатора досежно липсата на трудовоправни отношения между страните, поддържани и пред настоящата инстанция са неоснователни и се опровергават от съдържащите се в административната преписка документи.

Лицето е декларирано писмено, на основание чл.402, ал.1, т.3 КТ, фактите и обстоятелствата, свързани с осъществяването на труд на 03.05.2019г., в обект на

контрол – ресторант „ К.“. Декларацията е приета като писмено доказателство по делото и е обсъдена от първостепенния съд във връзка с всички останали доказателства. При тези обстоятелства правилно решаващият състав на СРС е приел, че по делото са приети достатъчно писмени доказателства, с които се установява по безспорен начин извършеното нарушение на императивни разпоредби на КТ.

На следващо място от страна на касатора не са ангажирани доказателства за установяване на нещо различно от установеното със събраните по делото гласни и писмени доказателства, съответно за неправилността на обжалваното съдебно решение. Следва да се отчете и обстоятелството, че касаторът е подписал и съставения му от контролните органи АУАН без да посочи никакви възражения. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. Ето защо в оспореното решение не е налице съществен порок, водещ до неговата неправилност, състоящ се в неустановяването на факти от съществено значение за изхода на спора.

Фактическите установявания на СРС обуславят извода, че НП е издадено при правилно приложение на закона.

Съгласно чл. 414, ал. 3 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. Съдът намира, че размерът на санкцията от 2000 лева съответства на тежестта и обществената опасност на деянието.

Случаят не може да се определи като маловажен, тъй като нарушението е формално, то се смята за извършено със самото осъществяване на изпълнителното деяние. В случая Кодексът на труда в разпоредбата на чл. 415в е предвидил специална, спрямо чл. 28 от ЗАНН хипотеза на отговорност за нарушение: За нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. Не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2.

При този изход на спора на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 лв., определено по реда на чл. 63, ал.5 от ЗАНН вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2, предл първо и второ АПК, вр. чл. 63 ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София- град, XII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 21.09.2020г., постановено по нахд. №12927/2019г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114- ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция Инспекция по труда – С. разноски по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.